

Когато занесе паритѣ на майка си, тя бедната се разплака отъ радостъ и мжка, веднага купи дърва и запали печката. А Ванчо седна до огъня и започна да топли измръзналитѣ си ржце.

На другия день той пакъ нарами човала, обиколи пакъ голѣмитѣ кжщи и пакъ събра цѣлъ товаръ скжсани мръсни хартии. И така всѣки день.

Но неговото крѣхко тѣлце се измори и отъ постоянното бърникане въ нечиститѣ кофи за сметъ той се зарази отъ лоша болестъ — туберкулоза. И сега вече лежи болно. Скоро ще дойде смъртъта при неговото сиromашко легло и ще отнесе мъничката му праведна душица предъ Господа. И ще го попита Господъ:

— Защо идешъ толкова рано при мене, мънички Ванчо? Ти имаше още да живѣешъ на земята. Твоятъ животъ сега почва!

А Ванчо ще погледне Господа съ яснитѣ си очи и ще му отвърне:

— На земята е много студено, дѣдо Господи!

Но какво правишъ, Жоренце? Ти вече заспа? Ахъ, ти лошо дете, азъ ти разправамъ такава тжжна приказка, а ти спишъ, вмѣсто да плачешъ.

Николай Фолъ

ФЕВРУАРИЙ

Ето дойде
Малъкъ Сѣчко,
той пристигна
отъ далече.

Отъ свирнята
като луди
заиграха
пеперуди.

По поляни,
по баири
съ вѣтъръ-свирка
той засвири.

Тѣ застлаха
съ черги леки
всички ниви
и пжтеки.

Симеонъ Гатевъ